

LUPUS IN FABULA

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΤΑΞΙΔΙΑΡΗ ΥΠ.ΕΞ.

Δεν ξέρουμε αν το έχετε και εσείς συνήθεια. Ένα από τα αγαπημένα μας ακούσματα κατά τη διάρκεια της δουλειάς στο γραφείο είναι οι συνεντεύξεις πολιτικών. Πείτε μας ό, τι θέλετε για την κουλτούρα των podcast, της δια βίου μάθησης και την καπιταλιστική χρησιμότητα της. Δίκιο θα έχετε. Ωστόσο, να που κάπως μπορεί να φανεί και χρήσιμη αυτή η περίσπαση διά της ακοής. Ορίστε. Σε συνέντευξη του Προκόπη Παυλόπουλου στην εξαιρετική άγκορ γούμαν Όλγα Τρέμη (22.12.2021), ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας θα υποστηρίξει πως τώρα «είναι η κατάλληλη στιγμή για την Ελλάδα να προσφύγει στην Χάγη», τονίζοντας ότι υπάρχει μία και μοναδική διαφορά προς επίλυση με την Τουρκία, «η νησιωτική υφαλοκρηπίδα και η ΑΟΖ». Κι αυτή του η δήλωση μας μοιάζει οικεία.

Από τις σελίδες αυτού του περιοδικού έχουμε υποστηρίξει πως το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια έχει επιλέξει στρατηγικά να κινηθεί προς την «επίλυση» των διαφορών του με την Τουρκία στην Ανατολική Μεσόγειο και στην Κύπρο. Το γεγονός αυτό έχει πάρει την κωδική ονομασία «Χάγη». Χάγη σε εισαγωγικά καθώς αυτή η διαδικασία δεν μοιάζει να είναι καθόλου ειρηνική, καθόλου αμοιβαία και καθόλου τεχνοκρατική. «Χάγη» στην πραγματικότητα σημαίνει την απόπειρα ανάσχεσης της αυξημένης επιρροής του Τουρκικού κράτους στα αραβικά κράτη, στην Αφρική και, φυσικά, στην Ανατολική Μεσόγειο. Το άλλο μισό της «Χάγης», λοιπόν, είναι οι δηλώσεις του Νίκου Δένδια στη *Ναυτεμπορική* (22.11.2021):

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Κύριε Υπουργέ, κάποιες από τις χώρες που επισκεφθήκατε πρόσφατα αποτελούσαν και αποτελούν πεδίο παρέμβασης από άλλες δυνάμεις στην περιοχή - ιδιαίτερα από τη γείτονα Τουρκία, που ακολουθεί μια επεκτατική, νεο-οθωμανική πολιτική. Εσείς χαρακτηρίσατε σε ομιλία σας την Τουρκία «περιφερειακό ταρξία, που προσπαθεί να αναβιώσει το νεο-οθωμανικό φάντασμα». Τι κλίμα συναντήσατε;

Ν. ΔΕΝΔΙΑΣ: Είναι αλήθεια ότι ορισμένες από τις χώρες τις οποίες επισκέφθηκα το τελευταίο διάστημα συνιστούν, εδώ και χρόνια, πεδίο για το τουρκικό αφήγημα του "νεο-οθωμανισμού".

Ένα από τα πλέον χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η Λιβύη, η οποία επηρεάζεται άμεσα από την παρουσία τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων, καθώς και υποστηριζόμενων από αυτήν μισθοφόρων. Η Τουρκία, όμως, προσπαθεί να επεκτείνει την επιρροή και σε άλλες

χώρες του κόσμου, στις οποίες παραδοσιακά δεν είχε ερείσματα, όπως η Υποσαχάρια Αφρική.

Πριν από δύο δεκαετίες, η Τουρκία είχε 11 Πρεσβείες στην Αφρική. Σήμερα έχει 43. Εντούτοις, τα ανοίγματα της χώρας μας, όπως -για παράδειγμα- στην Υποσαχάρια Αφρική, δεν γίνονται αποκλειστικά με γνώμονα την ανάσχεση της τουρκικής πολιτικής.

Η Ελλάδα, χώρα χωρίς αποικιακό παρελθόν, η οποία θέλει να προωθήσει τις διμερείς της σχέσεις και την πολυμερή συνεργασία στη βάση του διεθνούς δικαίου και με πλήρη σεβασμό του Χάρτη του ΟΗΕ, αναζητά φυσικούς εταίρους ανά τον κόσμο.

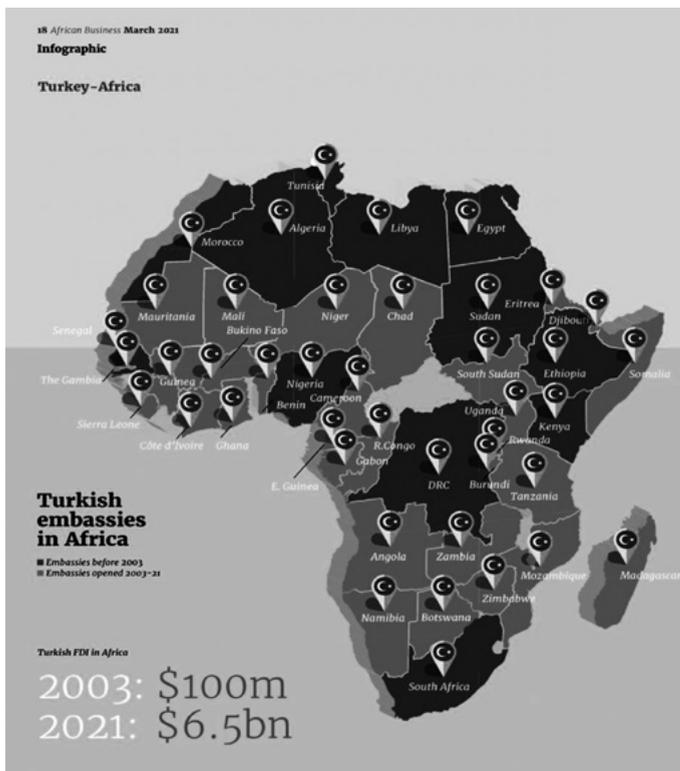
Εταίρους που σέβονται, όπως και αυτή, το διεθνές δίκαιο και επιθυμούν να καταστούν πόλοι σταθερότητας και ευημερίας στην ευρύτερη περιοχή τους.

Βρίσκουμε θετική ανταπόκριση στην προσέγγιση αυτή. Η Τουρκία, όμως, απουσιάζει από τις συζητήσεις μας. Για παράδειγμα, κατά την πρόσφατη επίσκεψη στη Ρουάντα, οι επαφές μου επικεντρώθηκαν σε σειρά ζητημάτων που δεν είχαν καμία σχέση με την Τουρκία.

Αλλά ακόμα και σε χώρες όπου η τουρκική παρουσία είναι έντονη, για να επιστρέψω στο παράδειγμα της Λιβύης, η Ελλάδα έχει καταφέρει να δημιουργήσει ερείσματα και να γίνει αποδεκτή ως παράγοντας σταθερότητας, όπως αποδεικνύει η πρόσφατη συμμετοχή μου στη Διάσκεψη για την ανοικοδόμηση της χώρας στην Τρίπολη και, βεβαίως, η πρόσφατη συμμετοχή του πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη στην Διάσκεψη των Παρισίων για τη Λιβύη.

Είναι προφανές, νομίζουμε, η διάθεση του ελληνικού κράτους να διεκδικήσει μια τεχνική επίλυση των εκκρεμοτήτων του με την Τουρκία στα πλαίσια μιας κάποιας δυτικής διαιτησίας, ενώ, παράλληλα, επιχειρεί να αναχαιτίσει τα θεμέλια της οικονομικής ισχύος και της γεωπολιτικής επιρροής του τουρκικού κράτους, της κίνησής του, δηλαδή, προς την Ανατολή και το Νότο. Παρακάτω θα αναπτύξουμε αυτές τις δύο διαστάσεις: την βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στους αμερικάνικους αντι-ρώσικους και αντι-κινεζικούς σχεδιασμούς (α) προκειμένου να αντλήσει το στρατιωτικό και το διπλωματικό κεφάλαιο που του είναι απαραίτητο για να συνεχίσει να ασχολείται με την αναχαίτιση της αυξανόμενης ισχύος του τουρκικού κράτους (β).

ΠΕΝΤΑΓΩΝΟ ΚΑΛΕΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ.

Πριν από την πρώτη σωτήρια -για τον ελληνικό καπιταλισμό- каранτίνα του έτους 2020, είχαμε αναλάβει την ευθύνη να οργανώσουμε μια – παράνομη και υγειονομικά απρεπή- διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες/τριες που επιχειρούσαν να διασχίσουν τα ελληνικά σύνορα από τον Έβρο, προκειμένου να κατευθυνθούν προς την Ευρώπη. Τότε, το ελληνικό κράτος είχε επιλέξει να στρατιωτικοποιήσει σε ακραίο βαθμό τη διαχείριση των μεταναστών/τριών, γεγονός που οδήγησε στη δολοφονία τουλάχιστον ενός μετανάστη, ενώ, μάλιστα, αυτός βρισκόταν στην τουρκική πλευρά των συνόρων. Σύσσωμο το ελληνικό κράτος συνεχίζει να αναφέρεται σε αυτή την υπόθεση ακόμα και σήμερα «ως μια στιγμή υπεράσπισης των ευρωπαϊκών συνόρων έναντι της υβριδικής απειλής των μεταναστευτικών ροών που εξαπολύονται από το τουρκικό κράτος». Συνεχίζει, με άλλα λόγια, να διαφημίζει τον εαυτό του ως ένα διαθέσιμο στρατιωτικό βραχίονα προς πάσα χρήση.

Κάποια χρόνια μετά, ο Νίκος Δένδιας κατά την τελετή ανακήρυξής του, ως επίτιμου δημότη της Αλεξανδρούπολης είπε: «Και αυτή η υβριδική απειλή, και αναφέρομαι στη χρήση του μεταναστευτικού-προσφυγικού ως εργαλείου αποσταθεροποίησης της Ελλάδας και της Ευρώπης, κατέληξε στο να αναδείξει τον Έβρο, την Αλεξανδρούπολη, τη Θράκη, ως πρότυπο ευρωπαϊκής αλληλεγγύης και ενότητας, και ως πρότυπο αντίστασης στη νέα γενιά υβριδικών απειλών που βρήκε μιμητές και σε άλλες χώρες της περιφέρειας της Ευρώπης.» (10.12.2021). Για τον Νίκο Δένδια, οι δολοφονίες μεταναστών/τριών από στρατιωτικά και παραστρατιωτικά σώματα αποτελούν μια παραδειγματική διαχείριση των μεταναστών/τριών, που βρήκε μιμητές ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη. Συμφωνούμε απόλυτα.

Δίπλα, όμως, σε αυτή τη σημασία του Έβρου για το ελληνικό κράτος εμφανίζεται και μια δεύτερη, στην οποία τότε δεν είχαμε αποδώσει τη δέουσα σημασία. Ο Δένδιας συνεχίζει, λοιπόν, στην ίδια ομιλία λέγοντας: «Το πιστεύω βαθύτατα, το επιβεβαίωσα λίγο πριν με την επίσκεψή μου στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, είδα ως πραγματικότητα αυτά που ονειρευόμουν το 2019, όταν υπέγραψα την πρώτη Αμυντική Συμφωνία με τη μεγάλη υπερ-ατλαντική μας φίλη και δύναμη, τις ΗΠΑ. Είδα τρεις μεγάλες κατευθύνσεις αυτού του έργου να πραγματοποιούνται. Το αμυντικό, το εμπορικό, και το ενεργειακό μαζί, και να πραγματοποιούνται ίσως πολύ συντομότερα από ό,τι πολλοί θα προέβλεπαν.» Παράλληλα με την παραδειγματική διαχείριση των μεταναστών/τριών, ο Έβρος αποκτά μια έντονη στρατιωτική σημασία.

Προς επίρρωση του παραπάνω ισχυρισμού μας, διαβάζουμε στο Έθνος πως τις πρώτες μέρες του Δεκεμβρίου: «Η επιλογή του ελληνικού λιμανιού δείχνει και τη βούληση των ΗΠΑ για στενή συνεργασία με την Ελλάδα στο αμυντικό πεδίο¹. Αυτό αποδείχθηκε εξάλλου και με την ανανέωση της συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας των δύο χωρών (MDCA), αφού προβλέπει τη φιλοξενία και μεταστάθμευση αμερικανικών δυνάμεων στο στρατόπεδο Γιαννούλη, στην περιοχή της Αλεξανδρούπολης. Προ διετίας, εξάλλου, οι δύο πλευρές είχαν συμφωνήσει στη χρήση του λιμανιού από τις αμερικανικές δυνάμεις και για αυτόν τον λόγο οι ΗΠΑ με δικά τους έξοδα είχαν ανελκύσει από τον βυθό τη βυθοκόρο “Όλγα” (2.12.2021). Η ευρύτερη περιοχή του Έβρου εντάσσεται λοιπόν σε έναν μιλιταριστικό κύκλο εργασιών και με τον τρόπο αυτό μετατρέπεται σε ένα από τα πλέον θερμά γεωπολιτικά σημεία της ελληνικής επικράτειας: θερμό για το ελληνικό κράτος, θερμό και για τις ΗΠΑ.

Κάπως έτσι τα διεθνή βλέμματα στρέφονται προς την Αλεξανδρούπολη και οι διαπιστώσεις των ενδιαφερόμενων δεν είναι καθόλου αισιόδοξες. Για παράδειγμα ο Ρώσος πρέσβης θα δηλώσει σχετικά στο Βήμα (11.12.2021): «Το πρόβλημα είναι πολύ απλό. Συγκεντρώνονται όλο και περισσότεροι στρατιώτες του NATO και των ΗΠΑ στο έδαφός σας. Μεταφέρονται εκατοντάδες, χιλιάδες μονάδες στρατιωτικού εξοπλισμού μέσω της Αλεξανδρούπολης και ούτω καθεξής. Ανοίγεται νέες εγκαταστάσεις του NATO και την ίδια στιγμή το NATO μας κατονομάζει ως εχθρό και το NATO προετοιμάζει τον βασικό σκοπό της συμμαχίας που δεν είναι άλλος από το να αναχαιτίσει τη Ρωσία.» Το ρωσικό κράτος διά στόματος του πρέσβη του στην Ελλάδα παρατηρεί με ιδιαίτερη ανησυχία τη μιλιταριστική διεθνοποίηση της περιοχής και δεν είναι το μόνο.

Η στρατιωτικοποίηση του Έβρου, φυσικά, έχει απασχολήσει και το τουρκικό κράτος. Διαβάζουμε, λοιπόν, σε δημοσίευμα στο Πρώτο Θέμα (24.09.2021): «Η αμερικανική συσσώρευση δεν είναι σημαντική, ούτε και η δύναμή της είναι σημαντική. Εκεί η Αμερική με κάποιο τρόπο δημιουργεί μια στρατιωτική θέση μπλοκαρίσματος, ώστε οι χερσαίες δυνάμεις μας να μην πραγματοποιήσουν επιχείρηση. Δείτε πώς το κάνει. Τώρα έχει εγκατασταθεί τόσο στο λιμάνι όσο και σε συγκεκριμένα σημεία της Αλεξανδρούπολης». Οι Τούρκοι στρατηγοί αναγνωρίζουν στην αμερικανική παρουσία στο Έβρο μια ειδική ελληνική σημασία. Κι αυτό είναι ζητήμα.

Το ελληνικό κράτος το γνωρίζει η στρατιωτικοποίηση της Αλεξανδρούπολης είναι μια κεντρική επιλογή για το ελληνικό κράτος. Ή όπως διαβάζουμε στο Βήμα (02.11.2021): «Η Αλεξανδρούπολη η οποία μετατρέπεται (με την νέα ελληνοαμερικανική αμυντική συμφωνία) σε “Σούδα Νο2” θα αποτελεί στο άμεσο μέλλον ένα ισχυρό διαπραγματευτικό χαρτί της χώρας μας σε ότι θα έχει στο μέλλον συμφωνηθεί στην περιοχή.» Διαβάζουμε, με άλλα λόγια, πως το ελληνικό κράτος έχει εκφράσει απόλυτα και δημόσια τη συνείδηση πως όσα εξελίσσονται στην περιοχή διαπνέονται από τον διπλό ελληνικό προσανατολισμό: τη μιλιταριστική επιθετικότητα προς την Τουρκία και τη διπλωματική κεφαλαιοποίηση των συμμαχιών του ενόψει της «Χάγης».

Μας γίνεται πλέον απόλυτα κατανοητό. Αυτό που ξεκινούσε το ελληνικό κράτος ενώπιον της ΕΕ σε σχέση με την «παραδειγματική διαχείριση των μεταναστών/τριών», συνεχίζεται πλέον ενώπιον του μιλιταριστικού βραχίονα του ΝΑΤΟ. Η Αλεξανδρούπολη εξοπλίζεται ενάντια στους μετανάστες/τριες, ενάντια στο ρωσικό και ενάντια στο κινέζικο κράτος προκειμένου το ελληνικό κράτος να αντλήσει στρατιωτικό και διπλωματικό κεφάλαιο ενάντια στο τουρκικό κράτος.

Ο ΕΝΚΡΟΥΜΑΧ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ήταν, ίσως, η πλέον αναπάντεχη στιγμή της προσπάθειάς μας να χαρτογραφήσουμε τις κινήσεις του ελληνικού ιμπεριαλισμού τους τελευταίους μήνες. Ο Νίκος Δένδιας, στην πρώτη επίσκεψη του στη Γκάνα, αναφέρθηκε στον κομμουνιστή ηγέτη και θεωρητικό του panaφρικανισμού Κουαμέ Ενκρουμάχ (25.11.2021), λέγοντας πως δήθεν μέσω αναφορών στο πρόσωπό του άκουσε πρώτη φορά για τη Γκάνα ενόσω ήταν φοιτητής στις ΗΠΑ. Ύστερα από λίγο, βέβαια, σε συνέντευξή του στη γκανέζικη τηλεόραση ο Δένδιας σημείωσε πως: «[...] Οφείλω να πω ότι άλλοι Έλληνες έχουν έρθει εδώ πριν από εμάς, Έλληνες επιχειρηματίες. Έχουμε ήδη επενδύσεις 100 εκατομμυρίων ευρώ στην Γκάνα και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Πριν έρθω εδώ, επισκέφτηκα ένα ελληνικό σχολείο στην Tema και είχα μία συγκινητική εμπειρία. Το σχολείο αυτό στηρίζεται από δωρεές Ελλήνων που έχουν επενδύσει στην Γκάνα. Επικοινωνήσα μαζί τους, τους ευχαρίστησα και τους παρότρυνα να πράξουν περισσότερα, γιατί είναι εξαιρετικά σημαντικό». Φαίνεται, λοιπόν, πως ο Δένδιας είχε ακούσει κι από άλλους για τη σημασία του κράτους της Γκάνας και γι' αυτό προσέτρεξε στην Άκκρα προκειμένου να δωρίσει εκεί μια μεγάλη ποσότητα εμβολίων. «Πραγματοποιήσαμε δε μία δωρεά, πάνω από εκατό χιλιάδες δόσεις εμβολίων, για να βοηθήσουμε την κοινωνία της Γκάνα να αντιμετωπίσει την πανδημία του COVID-19» θα πει ο Δένδιας στην ίδια συνέντευξη, ικανοποιώντας τα αιτήματα ελλήνων αριστερών και αντιεξουσιαστών για τον εμβολιασμό της Αφρικής.

Ας δούμε όμως λίγο καλύτερα τι γυρεύει ο Ν.Δ στην άγνωστη σε εμάς Γκάνα. Θα μας διαφωτίσει περί αυτού ο έλληνας Υπ. Εξ.: «Είμαστε και οι δύο ναυτικοί λαοί, ενδιαφερόμαστε για τη θάλασσα, είμαστε κοντά στη θάλασσα. Επομένως, ο κοινός αυτός παρονομαστής μεταξύ μας μπορεί να δημιουργήσει ένα πολύ λαμπρό μέλλον για εμάς. Μπορούμε δε, να εργαστούμε από κοινού παντοιοτρόπως, μπορούμε να συνεργαστούμε στον τομέα της ενέργειας, μπορούμε να συνεργαστούμε μέσω του ελληνικού εμπορικού στόλου, που είναι ο μεγαλύτερος στον κόσμο, μπορούμε, πραγματικά, να συνεργαστούμε προκειμένου να μεταφέρουμε

Πιστός στα αιτήματα ελλήνων αριστερών ο Δένδιας και εξαιρετικά χαρούμενος δίπλα στις 150.000 δόσεις εμβολίων που στάλθηκαν στην Γκάνα.

στην Γκάνα την τεχνογνωσία των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, της εξοικονόμησης ενέργειας και επίσης, του τουρισμού, όπου διαθέτουμε μια από τις καλύτερες βιομηχανίες στον κόσμο.»

Προς τι όμως τόση ζέση από τον έλληνα Υπ. Εξ; Αν δούμε καλύτερα τα οικονομικά στοιχεία του κράτους της Γκάνας, θα παρατηρήσουμε πως ο βασικός του εμπορικός εταίρος είναι το κινέζικο κράτος από το οποίο δέχεται περίπου το 45,4% των εισαγωγών του. Δεύτερο, με μεγάλη όμως απόκλιση, βρίσκεται το αμερικανικό κράτος με 12,9%, ενώ και το τουρκικό κράτος δείχνει να έχει εμπορικές σχέσεις με τη Γκάνα, οι οποίες αγγίζουν το 8,6% των εισαγωγών της. Παράλληλα, κοντά στην Άκκρα βρίσκεται η βιομηχανική περιοχή της Κπόνγκ όπου υπάρχει ένα τεράστιο υδροηλεκτρικό εργοστάσιο καθώς και ορυχεία σπάνιων γαιών και γραφίτη. Τέλος, όπως διαβάζουμε στον *Οικονομικό Ταχυδρόμο*, σε μια περίοδο που το παγκόσμιο εμπόριο διεξάγεται κατά 90% μέσω θαλάσσης, τα μεγάλα λιμάνια της αφρικής αποκτούν ειδική σημασία. Τα λιμάνια αυτά εξαιτίας της πάγιας πρακτικής της «πειρατείας», αποτελούν ένα διαρκές ζήτημα για τους εφοπλιστές. Και οι «καλές» σχέσεις με το κράτος της Γκάνας είναι ένα σημαντικό προνόμιο, σε μια κατά τα άλλα αφιλόξενη περιοχή. Για όλους τους παραπάνω λόγους, φανταζόμαστε πως ο έλληνας Υπ. Εξ. είχε πολλά να συζητήσει. Το σημειώσαμε και παραπάνω: η ανακοπή της τουρκικής (και της κινέζικης) επιρροής στην Αφρική είναι σημαντικό διακύβευμα στον δρόμο για τον κλονισμό του τουρκικού κράτους.

Θυμόμαστε, φυσικά, πως στο κείμενο της πολυθρύλητης ελληνογαλλικής συμμαχίας για την αγορά των φρεγατών Belhara, προβλέπεται και η αποστολή ελληνικών στρατευμάτων στην περιοχή του Σαχέλ. Κι αν δεν το θυμόμασταν, φρόντισε να μας το θυμίσει ο έλληνας Υπουργός “Άμυνας”, ο οποίος σε συνέντευξη του στην Όλγα Τρέμη λέει: «Ήδη, η Ελλάδα εξετάζει την αποστολή ομάδας μάχιμων στρατιωτικών στη ζώνη του Σαχέλ. Δεν πρόκειται για στρατιωτικούς συμβούλους: τέτοιους έχουμε ήδη στην περιοχή. Πρόκειται για μόνιμα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων, μάχιμα» (Βήμα, 30.11.2021). Η στρατιωτική παρουσία των ελλήνων εκεί -που ήδη υπάρχει, όπως μας λέει ο υπουργός- εντάσσεται στην στρατηγική κατεύθυνση που σχολίασαμε παραπάνω. Ο ελληνικός στρατός είναι το άλλο μισό της διείδυσης του ελληνικού κεφαλαίου

στην Αφρική. Ιδωμένο αλλιώς, είναι οι δύο πόλοι της αναχαίτισης της τουρκικής επιρροής.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΗ ΣΤΙΓΜΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙ

Είναι σίγουρα η σπουδαιότερη στιγμή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Θεσμικά τουλάχιστον. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης στις 8.12.2021 συναντήθηκε με τον Βλαντιμίρ Πούτιν. Δίκαια, λοιπόν, μια συνάντηση σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών με το ρωσικό κράτος κέρδισε τα περισσότερα λεπτά δημοσιότητας. Όμως δυστυχώς, δεν μας έκανε σοφότερους/ες. Βλέπετε, η πορεία της συνάντησης ήταν προδικασμένη ήδη δύο μέρες πριν φτάσει ο Έλληνας Πρωθυπουργός στο αεροδρόμιο του Σότσι.

Στις 6/12 ο Αμερικανός Υπ. Εξ. δημοσιοποίησε τα παρακάτω στο twitter του: «Συνομιλήσα σήμερα με τον πρωθυπουργό της Ελλάδας Κυριάκο Μητσοτάκη για τον κρίσιμο ρόλο που διαδραματίζει η Ελλάδα στην προώθηση της ασφάλειας και της σταθερότητας στην Ευρώπη. Δεσμευόμαστε μαζί να υποστηρίξουμε τους συμμάχους και τους εταίρους μας στο ΝΑΤΟ». Και, με αυτόν το τρόπο, οριοθέτησε πολύ αυστηρά το περιεχόμενο των συνομιλιών Ελλάδας- Ρωσίας. Δεν μας απασχολεί το γενικόλογό περιεχόμενο του tweet. Μας απασχολεί η δημοσιοποίησή του σε μια περίοδο που το θερμόμετρο των σχέσεων Ρωσίας- ΝΑΤΟ γράφει υψηλές θερμοκρασίες πάνω στο ουκρανικό έδαφος. Το ελληνικό κράτος συνομιλεί με την Ουάσινγκτον μια μέρα πριν πάει στη Ρωσία. Κι αυτό είναι πολύ σαφής δήλωση.

Τόσο σαφής, όσο και τα λόγια του Κ. Μητσοτάκη μετά το πέρας των συνομιλιών: «Εμείς ξέρουμε πού ανήκουμε, αλλά ταυτόχρονα αναπτύσσουμε τη σχέση που έχουμε με τη Ρωσία, με την οποία έχουμε μία ευρεία ατζέντα θεμάτων, τα οποία είναι αμιγώς διμερή και δεν επηρεάζονται κατ' ανάγκη από τα προβλήματα στις ευρωρωσικές σχέσεις ή τις σχέσεις του ΝΑΤΟ με τη Ρωσία. Πάντα εντός της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, θα επιδιώκουμε αποκλιμάκωση και όχι μια ρητορική έντασης».

«Ξέρουμε πού ανήκουμε» λέει, καθώς τα διμερή ζητήματα μοιάζουν δεύτερα τη τάξη, (ειδικά αν συγκριθούν με όσα γράφουμε παραπάνω για την Αλεξανδρούπολη): αναγνώριση του Sputnik V προκειμένου να έρθουν εμβολιασμένοι/ες τουρίστες/τριες το καλοκαίρι, ζητήματα δασοπυρόσβεσης, κάποιες γενικότητες για τη Λιβύη και την Κύπρο και, κατα τα άλλα, αναφορές στη θετική συνεισφορά της Ρωσίας στην «Επανάσταση του '21». Ουδέν νεότερο λοιπόν, πέραν της υπενθύμισης της σύγκλισης των γεωπολιτικών σχεδιασμών του ελληνικού κράτους με τις ΗΠΑ.

ΑΣ ΚΛΕΙΣΟΥΜΕ ΟΠΩΣ ΑΝΟΙΞΑΜΕ

Αφήσαμε για το τέλος την περισσότερο δηλωτική εικόνα για τα τρέχοντα ενδιαφέροντα του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Την 1η Δεκεμβρίου ο Νίκος Δένδιας παρεβρέθηκε στη συνάντηση των Υπ. Εξ. των κρατών μελών του ΝΑΤΟ. Στο περιθώριο της συνάντησης οργάνωσε δύο διαφορετικές συναντήσεις: πρώτον, με τους Υπ. Εξ. της Ολλανδίας και της Νορβηγίας και δεύτερον, με τον Υπ. Εξ. της Γαλλίας.

Για την πρώτη, διαβάζουμε στο *Capital* (1.12.2021) τις δηλώσεις του Ν. Δένδια: «Υπάρχουν πολλά κοινά, μεταξύ των οποίων και τα θέματα του Δικαίου της Θάλασσας που μπορούν και πρέπει να συζητηθούν». Ο Έλληνας Υπ. Εξ., πιθανολογούμε, έδωσε προσοχή στα τεχνικά ζητήματα του διαμοιρασμού των θαλάσσιων ζωνών στη Βαλτική. Ένα παράδειγμα αρκετά βοηθητικό για τους Έλληνες ειδικούς που δρομολογούν την επιχείρηση «Χάγη». Για τη δεύτερη διαβάζουμε στον ίδιο ιστότοπο πως: «Σε αυτό το πλαίσιο συζητούνται οι προκλήσεις ασφαλείας που παρουσιάζει

η υποσαχάρια Αφρική για την Ευρώπη και το πώς θα μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε τα πολλά προβλήματα, ανθρωπιστικά καταρχήν, αλλά και προβλήματα τρομοκρατίας και το μεταναστευτικό, που εκπηγάζουν από αυτή την περιοχή». Με άλλα λόγια: η (μάταιη) επιχείρηση ανάσχεσης της τουρκικής επιρροής στην Αφρική.

Τα νέα του ελληνικού ιμπεριαλισμού όσο τετριμμένα κι αν μοιάζουν παραμένουν ενδιαφέροντα. Και είναι ενδιαφέροντα γιατί μας υπενθυμίζουν πως οι «σκληροί» μηχανισμοί του ελληνικού κράτους λειτουργούν σε κάθε περίπτωση ακόμα κι αν δεν κάνουν ιδιαίτερο θόρυβο. Η χαρτογράφησή τους μας επιβάλλει την άποψη πως το ελληνικό κράτος παρότι κινείται στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ επιχειρεί διαρκώς να επιβάλλει τη δική του ατζέντα, από την οποία ποτέ δεν αποκλίνει:

- Υπεράσπιση των συμφερόντων του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου (βλ. Γκάνα),
- Αύξηση των κύκλων εργασιών του μιλιταρισμού (βλ. Αλεξανδρούπολη),
- Όξυνση των ελληνο- τουρκικών σχέσεων στην προοπτική της επίλυσης του ζητήματος της ΑΟΖ.

Όσο αντιφατικό κι αν μοιάζει το τρίτο τμήμα της ελληνικής ατζέντας, είναι πραγματικό. Ο Νίκος Δένδιας την ίδια στιγμή που αναζητά την προοπτική μιας αρμονικής διαχείρισης των «θαλάσσιων ζωνών» όπως στη Βαλτική, συνδράμει τον γαλλικό ιμπεριαλισμό στην υποσαχάρια Αφρική. Την ίδια στιγμή που τα ελληνικά κρατικά στόματα αναφέρονται στην επικαιρότητα της «Χάγης», υπογράφουν αντι- τουρκικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ και δηλώνουν πως ετοιμάζονται να αναχαϊτίσουν την τουρκική επιρροή στην Αφρική. Αν η πολιτική είναι η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα, τότε δεν μπορούμε παρά να βλέπουμε στον πυρήνα της επιχείρησης «Χάγη», την κάθοδο του ελληνικού στρατού στο Σαχέλ και την κάθοδο του Έλληνα Υπ. Εξ στη Γκάνα. Κι αν το «δίκαιο» δεν είναι τίποτα χωρίς τους πειθαρχικούς μηχανισμούς που βρίσκονται έξω από το κείμενο που τίθεται προς υπογραφή, τότε η επιχείρηση «Χάγη» δεν μπορεί να γίνει κατανοητή χωρίς τις γαλλικές φρεγάτες και τις αμερικανικές βάσεις. Με άλλα λόγια, ο πόλεμος είναι η ουσία της ειρήνης που προωθεί το ελληνικό κράτος στην Ανατολική Μεσόγειο. Κι αυτό πρέπει να το έχουμε καλά στο μυαλό μας.

1. Παράλληλα με τα παραπάνω, το ελληνικό κράτος είναι έτοιμο να παραλάβει τα πρώτα 44 θωρακισμένα οχήματα M1117 από τα συνολικά 1.200 (αποκτήθηκαν από τις ΗΠΑ δωρεάν ως EDA) και αύριο θα πραγματοποιηθεί η επίσημη τελετή παραλαβής τους στις εγκαταστάσεις του 301 ΕΒ στους Αγίους Αναργύρους, παρουσία του αρχηγού ΓΕΣ, αντιστράτηγου Χαράλαμπου Λαλούση που μερίμνησε για την ένταξή τους στον Στρατό. Θεωρούνται ιδανικά για το ανάγλυφο των νησιών. Μπορούν να κινηθούν σε εδάφη με κλίση 60% αλλά και να υπερπηδήσουν εμπόδια 1,5 μέτρου.